Karikatür

DÜNYA VE ÜÇLER...
— Bana teslim ediniz!
— Hayır, bana teslim ediniz!!
— Olmaz. Ben teslim almalıyım!!!
— Zahmet etmeyin, Azraile teslim oluyorum!!!!
ATOM B

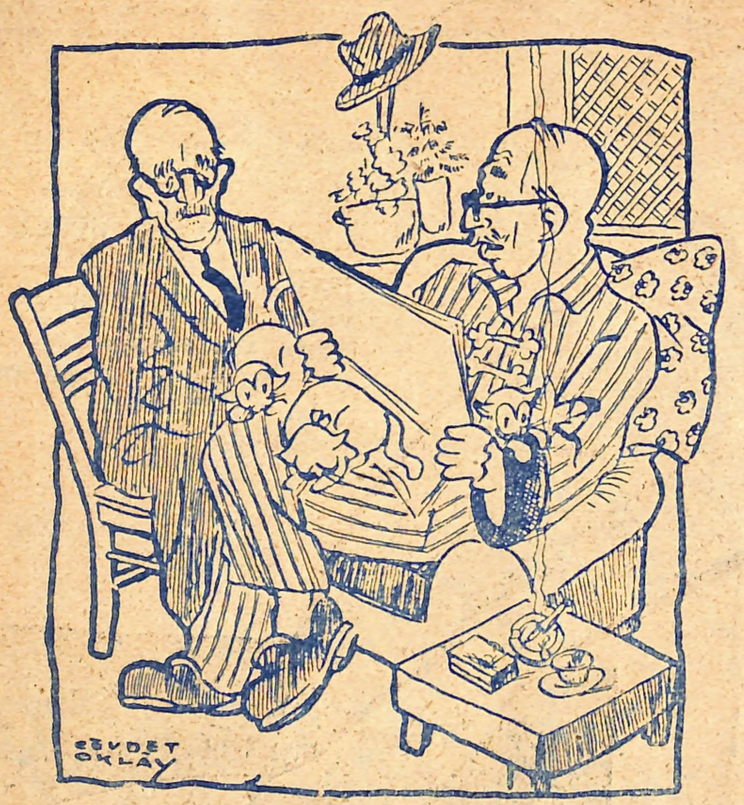

— Bir çok kadınlar hâlâ (Atom bombası) nın mevcudiyetinden habersizmiş; mucibi hayret değil mi?

— Niye?.. Eğer atomdan bomba yerine kadın eşyası yapsalardı bak nasıl duyarlardı.

NEYE DİKKAT EDİYOR?

Bayan eve geldi. Kocasına:

— Bugün peşime bir adam takıldı, dedi. Kumral, sen boyda, yakışıklı bir adam. Zannederim bizim semtte oturuyor. Yanıma sokuldu da: "Bayan size bir hediye almak istiyorum.,, dedi.

Kocası kaşlarını çatarak dinledi:

— Kopuk herif!.

Diye mırıldandı:

— Neden?. Nerden anladın kopuk olduğunu?.

— Bugün pazar. Bütün mağazaların kapalı olduğunun farkında değil misin?..

* * *

KİŞİ NOKSANINI BİLMEK GİBİ...

İki genç bayan fotoğrafçı dükkânına girdiler. İçlerinden biri resmini çıkartacaktı.

— Bir kart postal istiyorum! dedi.

— Hay hay efendim. Emredersiniz.

— Ama güzel olacak!

Fotoğrafçı her zamanki gibi iltifat savurdu:

— Tabii güzel olacak efendim, tamamile size benziyecek!.

Genç bayan, yabancı kimse olmadığını görünce yavaşça fısıldadı;

— Tamamile bana benzemese de zararı yok. Güzel olsun da!.

★

KONSERDE

İki bayan tramvayda konuşuyorlardı:

— Dün siz konsere gittiniz değil mi?.. Neler dinlediniz bakalım!..

— Çok!.. Meşhur bir ses sanatkârı vardı hani, adı Çağlayan! O evleniyormuş... Terzi Huriye de kocasından ayrılmış. Orkestra şefi localardan birinde oturan sarı saçlı bir kadınla kaş, göz işareti yapıyordu ama kadının kim olduğunu öğrenemedim.

★

ALDANMAK

Şairle ressam bir odada oturmuş, konuşuyorlardı. Şair, her zamanki gibi hayattan, ıztıraptan bahsediyordu. Bir aralık elini çıplak alnına vurarak söylendi:

— Ah!. Aldanabilsem... Bir şeye inanıp kanabilsem!... Başka türlü mesut olmama imkân yok!.

Ressam, zorda kalmış bir adam tavrile boynunu büktü:

— Madem ki mutlaka aldanmak istiyorsun. Evlen bari!.

Profesör. Dr. Ethem Bakar

BEKLENEN

Pastahanede, bir bayan iki saattir tek başına oturuyordu. Garson yaklaşıp gevezelik etti:

— Birini bekliyordunuz galiba değil mi?

— Evet, geç kaldı.

— Kimi bekliyordunuz?

— Kim olursa olsun!

★

BUNDA BİR İŞ VAR!

Kapı çalındı. Hizmetçi gidip açtı. Döndü, bayana:

— Havagazından adam gelmiş, bozukluk olup olmadığını anlamak için saate bakacakmış! dedi.

— Nesine bakacakmış saatin?

— Gaz gelmiyor diye hiç şikâyet etmediğimiz için şüphelenmişler. Bunda bir iş var, bir kere saate bakalım, demişler!

SALAMONUN HİKAYESİ

Salamon, sevgilisinin evine gitti. Cebinden bir kutu çıkardı. Güzel bir dizi inci!

— Sevgili Rebeka!. Bu incileri sana hediye ediyorum.

— Mersi Salamon!

— Çok yuzel deyil mi?!.

— Çok yuzel!.

— Em da yalancı!. Ama tipki sahiciye benziyor!.

Rebekanın suratı ekşidi:

— Mersi Salamon!. Ama bir daha sahici yetir, istersan yalancıya benzesin!.

ANKARAYA MEKTUP

SAÇ, SAKAL BOYALARINA DAİR:

Eskilerin gün görmüşleri, tecrübeli olduklarını anlatmak için:

— Her boyayı boyadım; bir toz pembesi kaldı!

Derlerdi. Şimdiki kadınların da her ay değişen saç renklerine bakarak:

— Her boyayı boyadılar; bir toz pembesi kaldı!

Demek galiba yerinde olacak. İş o hale buldu ki her fırsatta saçlarının rengini değiştirmeyi âdet edinen bazı bayanları tanımak müşkülleşti...

Sarı rengin kırk, kızılın elli, siyahın yüz çeşidini görüyoruz. Hadi bunlara gözlerimiz alıştı. Fakat, yeşil, mor, eflâtun, kurşuni, mavi renklere ne buyrulur?

Ankaralı okuyucularım belki mübalâğa zannederler. Fakat kendilerini temin ederim ki şimdi bilhassa şu Beyoğlu caddelerinde kır saçlı gençlerle ak saçlı kartalozların bu güzelim (!) saçlarını yeşile, mora ve diğerlerine boyayarak salındıkları sık sık görülmektedir.

Boya deyince benim hatırıma evvelâ büyük annelerimin kınalı saçları gelir. O ne güzel renkti. O renkte ne kutsilik ve ulvilik vardı. Yazma yemeninin kenar oyalarından sonra başlayan kınalı saçlar beni onların buruşuk, sinirli ve fakat tertemiz ellerine çeker, öptürür, öptürürdü; şimdiki boyalı saçlar ise kendilerinden kaçırtıyor.

Eski hatıralarım arasında nefret ettiğim boyalar da vardı. Meselâ Tahtakalede çuvalcı ık, inşaat yerlerinde merkep sürücülüğü yapan bazı İranlıların kınalı saç ve sakallarile boyası terlerine karışarak ensesinden bir kahve fincanı bulaşığı gibi yol yol akan gençlik budalası ihtiyarların saç ve sakal boyaları bu meyandadır.

Bu boyalar Mahmutpaşa yokuşunun karakteristik mata'larından birisiydi. Sırf bu maddeyi satan dükkânlarda kocaman cam fanuslar altına kapanmış boyalar ihtiyarları genç göstermek iddiasile yerlerinde serilmiş yatarlardı. Bu dükkânların iki tarafına asılmış boydan boya resimlerde siyah topuzlu kokonalar, Amiral Makarof'vâri çifte sakallı mösyöler zift gibi renkli kıllarile boyalarının güzelliğini anlatmağa çalışırlar, anlatamadıklarını da kapı önündeki çığırtkan çıraklara bırakırlardı.

Garip değil mi? Een eski boya ilânlarında hep siyahları bilir ve sarıları hatırlamam; yeşil ve moru ise bittabi hiç hiç... Bunun sebebini bir türlü anlayamadım.

Yeni parti için kadınlarda renge muarız, hattâ düşman, diyorlar. Tarih şahittir; modaya siyaset ve yasak vız gelir. Eğer yeni parti liderleri kadınları darıltmak, onlarla yüz göz olmak istemiyorlarsa bu iddialarından vazgeçmelidirler, yoksa hiç bir kadın böyle bir yasağa karşı kılını bile kıpırdatmaz.

Zaparta

AYLIK
ANSİKLOPEDİ

KÜTÜPHANENİZİN EN ZENGİN BİR ESERİ OLACAKTIR.

Nüfus sayımına niçin ehemmiyet veriyoruz? Sadece kudret ve kuvvetimizin derecesini zaman zaman ölçmek ve her türlü tedbirlerimizi ona göre al-

No. 510, CİLT: 20, SENE: 10 FİYATI 15 KURUŞTUR 4 EKİM 1945

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

AMERİKA (DÜNYA DEVLETİ) RÜYASINI GÖRÜYOR!

— Bu pazar kocamı evden sokağa çıkarmıyacağım!
— Peki amma, sayım bu pazar değil ki...
— Biliyorum. Bu pazar ben ona kendimi saydıracağım!.

— Evet, dedi, o da yandı; biz de yandık. Fakat bugün onun külleri üstünde nasıl yepyeni bir hayat uyanmak üzereyse bizde de öyledir. Hatırlıyor musun? Orada talebe iken biz de buralarda oturur, türlü hayat kâşaneleri kurardık. Gayet ciddî adamlar olmağa hazırlanıyorduk. Fakat sonunda mizah muharriri olup çıktık.

— Ne yaparsın kısmet! dedim.

Arkadaşım heyecanla:

— İnsan iyi veya kötü kısmetini kendi elile yapar, dedi, gel seninle bir talih tecrübesi yapalım. Eski projeleri yeniden canlandıralım... Umarım ki muvaffak oluruz.

Gülümsiyerek:

— Ne yapacağız! dedim.

— Mizahçılıktan istifa edeceğiz. Ciddî adamlar olacağız!

— Mümkün mü?

— Mizahı ne kadar becerdikse onu da o kadar beceririz. Zaten bence ciddî ve mizah arasındaki fark ancak bir etiket farkıdır. Ciddî gazeteleri al. Baştan sonuna kadar oku. Baş makaleler üzerinde bir kere daha dikkatle dur ve hükmünü ver. Mizahın bundan âlâsı olur mu? Bunların bazıları dâhî komik Şarlonun filmlerinden daha güldürücüdür. Halk da zaten onları bu sebepten yağma ediyor, iki gazete de öyle tartışmalar ve dövüşmeler oluyor ki her halde Karagözle Hacivadın meşhur tekerlemelerini gölgede bırakıyor. Gözlerini kapa ve hatırla: Bugünkü matbuatımız ile Meşrutiyet ilânı günlerinin matbuatı arasında pek az fark vardır.

— Evet öyle, dedim, o zaman herkes hürriyet âşıkı idi. Şimdi de demokrasi âşıkıdır.

— Doğrusunu ararsan o dahi

Adliyenin baş Hekimi
KAMİL ÜNSALAN

HAFTADAN HAFTAYA
GAZETELER ARASINDA

Eski meslekdaşlardan biri matbaaya uğradı:

— Seninle görüşülecek çok ehemmiyetli bir meselem var, dedi, bana bir saat kadar bir zamanını vereceksin.

— Zaman mı, dedim, istediğin kadar...

Ve içimi çekerek ilâve ettim:

— Elverir ki daha başka bir şey olmasın. Anlat bakalım derdini...

— Burada olmaz... Giren çıkan olur.. Rahatsız ederler..

— Kapıyı kilitleriz.

— Hayır Hayır... Buranın havası müsait değil... Seninle Bayezide kadar uzanmalıyız. Hava güzel. "Küllük„ deki çınarlardan birinin altında birer nargile doldurtur ve konuşuruz.

— Haydi öyle olsun...

Bayezit o gün gerçekten çok güzeldi. İri bir çınarın gölgesi altında nargilelerimizi tokurdatırken otuz beş kırk sene evvelki hatıralarımıza dönüyor, yokuşun alt başında şimdi yerinde yeller esmekte olan eski Darülfünunu, Zeynep hanım konağını görmeğe başlıyordum. Garip bir tesirle arkadaşımda da ayni hatıralar uyanmış olacaktı:

bir kelime farkından ibarettir. Hürriyet dediğimiz zaman ne anlıyorduk? Herkesin aklına yahut ağzına geleni söylemek hakkı; e şimdiki demokrasi âşıklarının istediği şey de ondan pek farklı değildir. O zaman olduğu gibi şimdi de ala bildiğine gazeteler çıkıyor. Yeni Ankara caddesi eski Babaâli gibi taşkın bir deniz halini aldı. Durmadan coşup taşıyor. Bir zaman sonra bu fırtınada elbette dinme alâmetleri belirecek... Bugün suyun yüzünde bocalayan, birbirine çarpan teknelerden bir çoğu parçalanarak ankaz halinde dibe çökecek. Fakat küçük bir kısmı da kalacak; büyük ticaret gemileri halinde, Anadolu içinde, seferlere başlayacak.

— Maksadını daha açık söyle.

— Maksadım basit... Bu dalgalar arasına bir tekne de biz salalım... Tecrübelerimizden istifade ederek dümeni iyi kullanırsak tutar ve zengin oluruz.

— Bir mizah gazetesi mi yani?.

— Kalın kafalılık etme... Artık mizahtan istifa edeceğiz demedim mi? Yazacağımız inceden inceye mizah olabilir. Fakat adımız ve şeklimiz ciddî olacak. Gazetemiz için güzel ve ağır başlı bir isim de buldum: "Ciddiyet,,. Bu ismin siperi altına sığındıktan sonra istediğimiz hafifliği yapabiliriz. Meselâ halk para sıkıntısı çekiyor değil mi? Bunu gidermek için bir usul icadederiz, seri halinde makaleler yazmağa başlarız.

Yine güldüm:

— Bilirsin ki parasızlık denen şey ihtiyarlık kadar çaresiz bir illettir.

— Olabilir. Fakat ihtiyarlığa bile çare bulacaklarını söyliyerek kendini okutan ilim kitapları yok mu? Sakal değilse bile saçları değirmende ağartmadık ya... Para meseleleri hakkında bir çok kulak dolgunluklarımız var. Bunları derler toplar, bir sistem halinde neşre başlarız.

— Peki bundan hayırlı bir netice alabilecek miyiz?

— Onu düşünmek gazetecinin vazifesi değildir. Bizden söylemek... Dediğimizi yapmayacakları için teklif ettiğimiz sistemin foyası da hiç bir zaman meydana çıkacak gibi değildir. Hattâ icabederse günün birinde bu sistemden de vaz geçer, bir başkasına doğru dümen kırarız. Pek âlâ bilirsin ki matbuat tarihinde "Geçen gün bunu söylemiştin; halbuki bugün onun taban tabana zıddını söylüyorsun,, diye bir sual henüz icadedilmemiştir.

— Benim de aklım yatmağa başladı. Fena fikirler değil...

— Ciddiyetin ilk nüshasında ciddiyetten asla ayrılmayacağımızı (Asla gülmemeğe ve gülümsememeğe çalışarak) temin ettikten ve icabederse ellerimizi göğsümüze koyarak bir de and içtikten sonra başlarız gürültüye..

— Peki bizim de Kalkınma partisi falan gibi bağlanacak bir yerimiz olacak mı?

— Hayır, asla... Biz tamamile serbest olacağız. Hattâ açık programımız bile bulunmayacak! Tâ ki dümen kullanmakta müşkülâtımız olmasın... Biz sade bağıracağız. Kâh nalına vuracağız, kâh mıhına...

Kimse bizim hangi taraftan olduğumuzu anlamıyacak... Deniz harpleri esnasında sis bulutu salıveren gemiler gibi ne kadar dumana boğulursak kârımız o kadar büyük olacak... Sövüşmeden yorulduğumuz zaman ilim ağzile ve felsefe formüllerile konuşuruz... İki kişi "Allah belâsını versin bu heriflerin!,, derse, yüz elli kişi, La Fontaine'in hindisi gibi: "Her halde bu karanlığın içinde bir şeyler var ama ben pek iyi farkedemiyorum!,, diyecek... Ciddiyet... Ah Ciddiyet... Onun adına yapılabilecek şeyler hürriyet adına yapılabilecek olanlardan çok fazladır.

Karikatür

— Yüzde on beş ucuzlayan pamuklu mensucat Yerli Mallar marifetile satılacakmış...

— Çok marifetli müessesedir. Bakalım yeni daha ne marifetler göreceğiz!..

Memleket dışındaki Ermeniler çektiklerinden şikâyetçi:

— Ka, şu Türklerden çektiğimizi bir ben bilirim, bir de Asfas efendimiz...

— Zo, milyonlar çektiğini ben bilmoorum sanoorsun!..

EN GÜÇ ŞEY!

Ahmet Emin Yalmana bir dostu sordu:

— Üstat, makalelerinizi niçin o kadar uzun yazıyorsunuz?. Daha kısa yazsanız fikirlerinizi anlatamaz mısınız?.

Yalman güldü:

— Bilmez misiniz, bir filozofa "Dünyada en güç şey nedir?,, diye sormuşlar. O da: "Sözdür, diye cevap vermiş. Çünkü anlaması da güçtür, anlatması da!,,

TEVFİKLER

Tramvayda, iki bayan konuşuyorlardı. Kulak misafiri oldum. Biri:

— Dün Fikretin evine gittim! dedi.

Öbürü şaştı:

— A.. Nasıl cesaret etti de seni içeri aldı?... Ev sahibinden çekiniyordu.

— Hangi Fikretten bahsediyorsun sen?.

— Bizim Fikret Şallı dan!.

Öbürü güldü, kahkahalarla güldü:

— Ayol ben onu söylemiyorum. Tevfik Fikretin âşiyanından bahsediyorum.

Ve gururla ilâve etti:

— Tevfik Şallı dün akşam bizde idi.

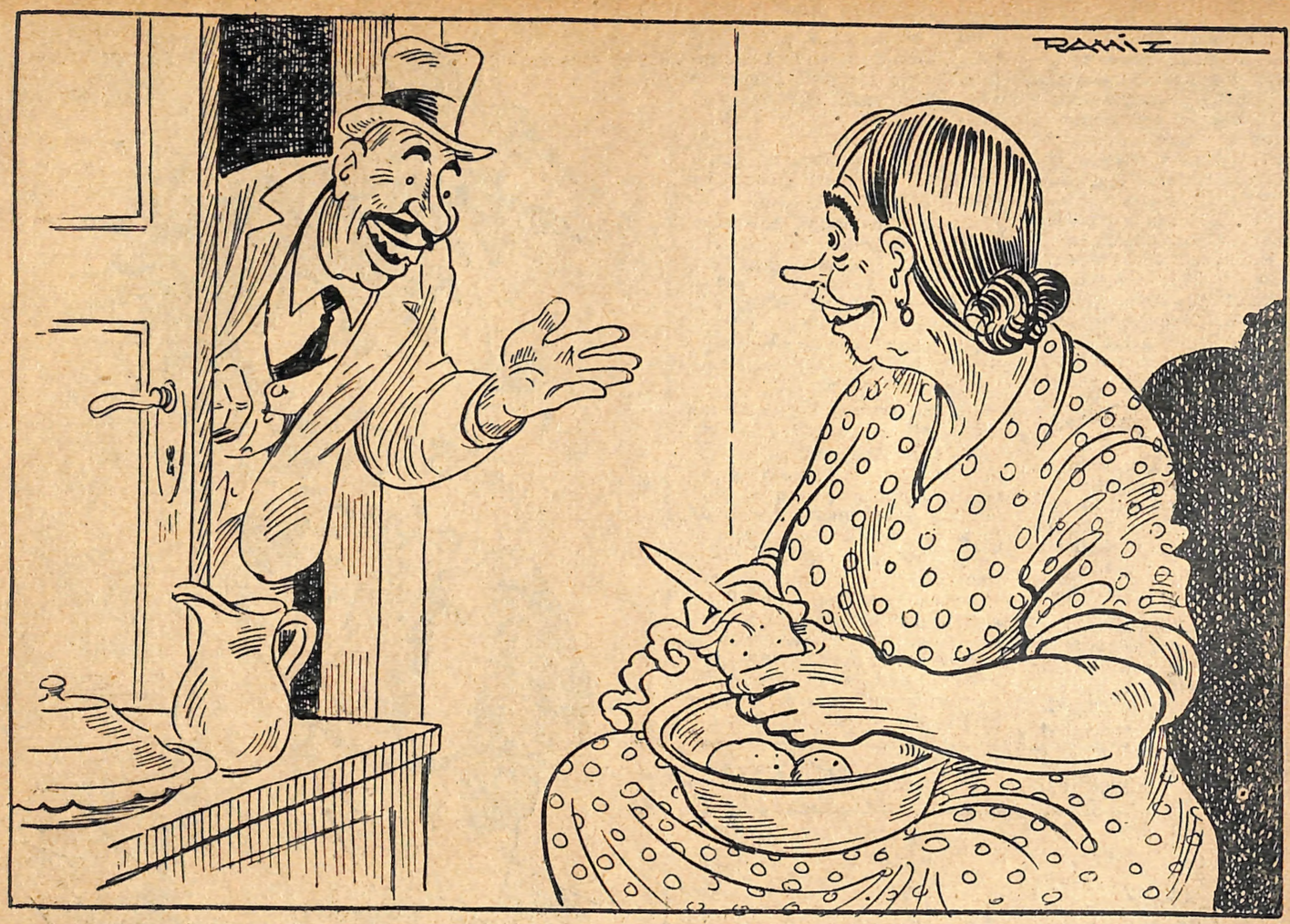

— Müjde karıcığım, maaşlarımız bir derece artıyormuş!.
— Ne ise, biz de bi derece nefes alırız!

Akıl Hocası

Mersinde İ. A. :
Erkekler kısa giyerse neden ayıplanıyorlar?„

CEVAP :
Kadınlar gibi teşhire lâyık bacakları olmadığından!

★

Heybeliadada Ş. L. :
"Heybeliadanın iki hörgücü yerine bir hörgücü olsaydi Heybesizada mı derlerdi?„

CEVAP :
Bana kalırsa Zembilliada derlerdi!

★

Yalova, Akköyde M. A. A. :
"İlkbaharda buraya gelen leylekler acaba nerede kışlarlar?„

CEVAP :
Sizin taraflarda mesken buhranı yok galiba... Biz, burada, kendi yatacağımız yeri düşünmekten leyleklerin kışlayacağı yeri düşünmeye meydan bulamıyoruz!.

★

Aydında E. A. M. S. :
"1. İnsanların beyni sağ iken tartılır mı?
2. Bağlamamın bir teli koptu, piyasada bulamıyorum, saçınızdan bir tel göndermez misiniz?„

CEVAP :
1. Sağlıkta beyin tartılmaz ama akıl, fikir pek âlâ tartılır...
2. Sizin bağlamaya tel gönderirsek, sonra, sevgiliye ne göndereceğiz?

★

İznikte A. E. :
"1. Güneş benim yanıma geliyor da ben niçin onun yanına gidemiyorum?
2. Ben bir kızı seviyorum. Onun yaşı küçük, benim yaşım küçük. Ne yapayım?„

★

1. Gitmeğe lüzum görmüyorsunuz; zira güneş nasıl olsa sizin yanınıza geliyor!
2. Bekleyiniz: Biraz sonra ikiniz de büyürsünüz!

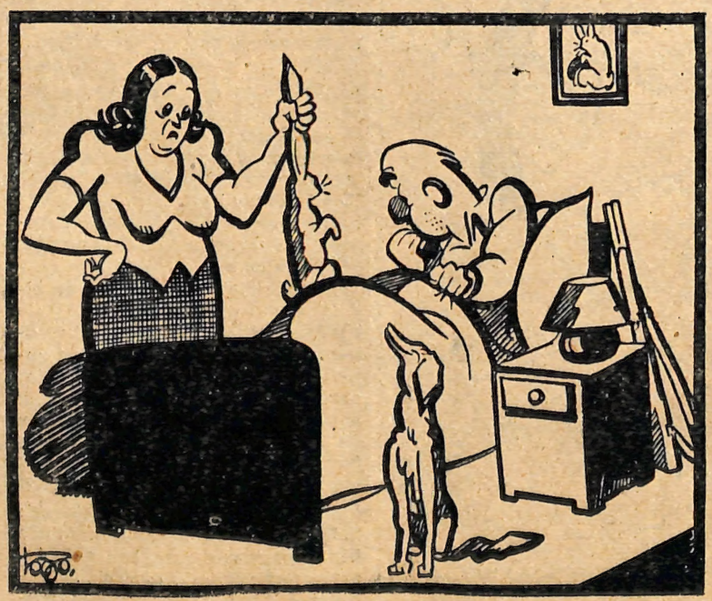

AVCININ EVİNDE :

— Dün avdan getirdiğin tavşan kokmuş!
— Vay namussuz herif. Bana taze diye satmıştı!..

Balıkesirde A. Ç. :
"Saçlarım beyaz olduğu için sevgilim benden uzaklaşıyor....„

CEVAP :
Saçlarınızı boyatırsanız sevgilinizin gözlerini de boyamış olursunuz!

★

Bodrumda N. A. :
"Eski kitabette bir işbu sözü vardır. Bu'yu anladık, işaret sıfatıdır; fakat iş ne oluyor?„

CEVAP :
O da işte'nin kuyruğu kopmuş şekli.

★

Ezinede İ. T. :
"Dünyada hak ve adalet var mı?„

CEVAP :
Var amma kuvvetlilerin elinde olduğu için feryadını ara sıra duyuyoruz!.

★

Nişantaşında N. M. K. :
"Memlekette hayat bir kaç misli yükseldi; neden berber ücreti 5 kuruştan fazla arttırılmadı?„

CEVAP :
Yazı ücretleri gibi... Anlaşılan, memlekette traş pek makbule geçmiyor!

★

Balıkesirde B. G. :
"İki senelik nişanlım beni bıraktı, gitti, şimdi gönderdiğim mektupları iade ediyor... Ne yapayım?„

CEVAP :
Siz de iade etmiyecek birine mektup yazın da posta parası boşa gitmesin!

KIŞ GELDİ, ÇORAP AÇMADADIR SİNEYE YARE!

— Eyvah, kaçtı!..
— Ben de karıcığım... Senin çorapların yüzünden ya kaçacağım, ya kaçıracağım!...

Kimse DUYMASIN

NE ZAMAN?

Kapının önüne fakir bir delikanlı geldi. Elinde bir keman vardı. Bir taşın üstüne oturdu. Bir kaç parça çaldı.

Bay, hizmetçiyi çağırdı:

— Al şu elli kuruşu, kapının önünde keman çalan adama ver!. dedi.

Bayan kaşlarını kaldırdı:

— İlâhi bay! Dilencileri kapıya dadandıracaksın!.

Kocası gülümsedi:

— Bu dilencilik sayılmaz karıcığım. Adamcağız keman çalıyor.

— Ayol, bütün çaldıkları yanlış!.

— Olsun!. Yavaş yavaş düzeltir!...

Bayanın dediği çıktı. Dilenci her gün gelip kapının önünde keman çalmağa başladı. Ama bayın dediği çıkmadı. Yani daima yanlış notalar çalmakta devam etti.

Musiki meraklısı bay yavaş yavaş sinirlenmeğe başlamıştı. Bir gün pencereyi açıp genç kemancıya seslendi:

— Delikanlı, her gün gelip burada keman çalıyorsun. Fakat dikkat ediyorum: hep çaldıkların yanlış... Ne zaman düzgün bir parça çalacaksın?.

Dilenci asık bir suratla cevap verdi:

— Ne zaman yırtık para vermezseniz, o zaman!.

* * *

HANGİ MİLLETTEN?

Vapurdayız. Karşımızda bir karı koca, bir de dokuz yaşlarında şirin bir çocukları var. Yabancı oldukları belli. Anlamadığımız bir dilden konuşuyorlar. Polonyalıya benzettik. Arkadaşım:

— Bunlar ne milletten acaba? dedi.

— Vallahi anlayamadım!.

Bakmağa devam ettik. Bir aralık çocuk, annesine, Kız kulesini göstererek, almanca:

— Bu nedir?.

Diye sordu. Annesi de:

— Bilmiyorum! diye cevap verdi.

Çocuk bu sefer babasına döndü. Fransızca:

— Bu nedir?

Diye sordu. Adam:

— Kız kulesi!. diye cevap verdi. Görmüyor musun? Üstünde deniz feneri var!.

Çocuk annesine döndü. Bu sefer de İngilizce:

— Acaba niçin adını Kız kulesi koymuşlar? dedi.

Arkadaşım kolumu dürttü:

— Anladım, bunlar Yahudi!..

* * *

YER YOK!

Yeni şair ve muharrirlerden bir grup toplanmış, şundan bundan konuşuyorlardı. Hepsi de yazdıklarından değil de yazacaklarından bahsediyorlardı. Kimisi bir mısra, kimisi bir kıta, kimisi uzun bir şiir, bazısı bir fıkra, bazıları da birer hikâye yazacaklarını söylediler.

İçlerinde en ağır başlı, en derin düşünceli olan bir genç:

— Ben büyük bir roman yazmak istiyorum! dedi. Ama bir türlü mevzu bulamadım!.

KUDÜS ÖNLERİNDE :

— Hacı efendi, az kullanılmış, elden düşme memleket arıyorum...

— Bezirgân, bizde iş yok!..

OKUYAN OLMAYINCA...

Gazeteler durmadan atmakta, tutmaktadır;
Hüner yazmakta değil, yazıp okutmaktadır!

O yazılar uykumu kaçırsa da her gece,
Makamı aidini her gün uyutmaktadır!

Ne çıkar şikâyetler benim aklımda kalsa?
Alâkadar olanlar toptan unutmaktadır!

Günde bir patlak veren şu çürüp lâstik işi
Kanımı sünger gibi çekip kurutmaktadır!

Verginin eksilmesi, baremin yükselmesi,
Memurları, çok şükür, biraz avutmaktadır!

İlmî münakaşalar umduğumuz başların
Horozca dövüşmesi bahsi soğutmaktadır!

Böyle sen ben sözüyle başıbozuk başlayan
Kavgaların encamı beni korkutmaktadır!

Tarafsızlık paktını korumak gayretile
Çamdeviren muttasıl lâfını yutmaktadır!

Çamdeviren

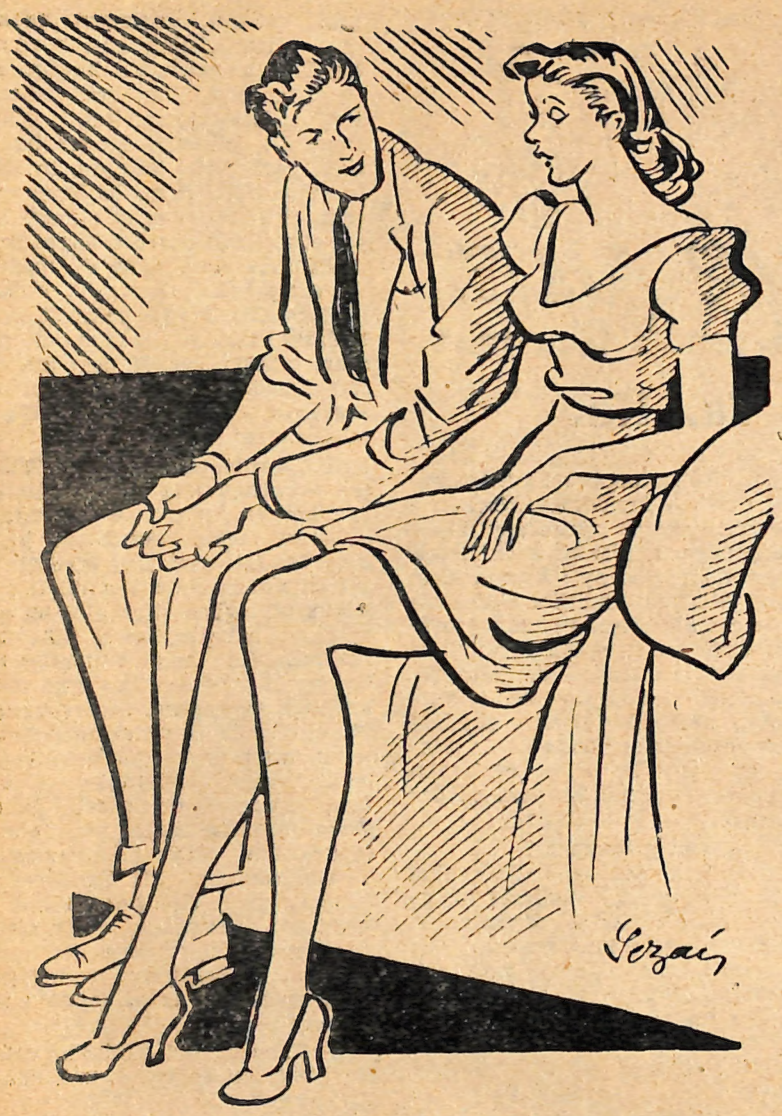

Bayan — Musikiden anlar mısınız?

— Bay — Zannederim, güzel "parçaları„ intihapta mahirimdir!.

Hikâye

TRENDE GÜLEN KADIN

Yazan: ÇALAPALA

Ne yalan söyliyeyim, kompartimanda yerime oturduğum zaman, karşımdaki koltuğun boş olduğunu görünce, içimden:

— İnşallah güzel bir kadın gelir!

Demiştim. Şeytan bunu nereden aklıma getirdi? Kapıdan her yeni yolcu girdikçe yüreğim hop etmeğe başladı. İhtiyar bir gözlüklü, şişman bir madama, arkasından sıska bir mektepli kız, babayani bir adam, gazeteci, iki acemi er, simitçi, iki şımarık kız, bir bobstil delikanlı, derken güzel bir bayan...

İlk gelenler ha oturdu, ha oturacak diye korkmuştum. Bu sefer de bu güzel bayan geçip gidecek diye ödüm koptu. Daha karşıdan gelirken göz ucuyla, bana şöyle bir bakmıştı. Hiç görmemezlikten geldim; ürkütmemek için elimdeki gazeteyi okur göründüm. Yanıma kadar geldi. Eyvah! Geçiyor... Geçecek... Geçti!..

Tekrar geri döndü... Bana bakıp güler bir yüzle:

— Affedersiniz, dedi, burası boş mu?.

— Evet... şey, boş!.. Oturabilirsiniz...

— Teşekkür ederim.

— Estağfurullah!.

Ciddî değil, adeta asık bir yüzle tekrar gazeteme döndüm. Oh... Çok şükür oturdu. Yerleşti...

Dost başa, düşman ayağa bakarmış. Ben de ayaktan başladım. Ama düşmanlığımdan değil, birdenbire gözünün içine bakıp da kuşu kaçırmak istemediğimden!..

Bakılacak da ayaklar hani!.. Arkası açık minimini iskarpinler içinde ne tombul, ne kuru, güvercin gibi ayaklar... İncecik bilekler... Sonra yukarı doğru gittikçe kalınlaşıp olgunlaşan, kürek sapı gibi süzme bacaklar. Diz kapaklarına doğru tekrar incelip daralıyor, diz kapaklarında iki tombul yumrucuk... Daha sonra...

Sonrası görünmüyor. Eteklerini ustalıkla baldırlarının altına sokup dizlerini örtmüş. Arkasında acı kahverengi bir rob var. Kucağında da ayni renkte güzel bir çanta. Eldivenlerini çıkardı. Aman yarabbi ne beyaz eller!.. Galiba bu sene hiç denize girmemiş... Yoksa o eller bu mevsimde, kayış gibi kararmış, sırtındaki elbisenin rengine uymuş olurdu.

Dimdik oturuyor. Oturduğu yerde kendini lâpa gibi koyuveren kadınlardan nefret ederim. Hele sofra başında!.. Kadın dediğinin bel kemiği dimdik durmalı... Göğsü belli belirsiz... Böyle olgun bacaklı bir kadında bu kadar zayıf bir göğüs?.. şaşılacak şey!..

Dostlar bölgesine geldik!. İlk gördüğüm zaman beğenmekle yanılmamışım.. Hakikaten gü.zel... Hem çok güzel! Kara gözlü... Ama parıldayan bir karanlık... Dudaklarını fazla kızartmış. Fakat o beyaz ten üzerinde bu aşırı kızıl dudaklar ve inadına kara gözler, siyah saçlar ve kalınca kara kaşlar o kadar güzel bir ahenk yapıyor ki!..

Göz göze geldik.

Ne dersiniz, gülümsüyor!.. İşte, daha fazla gülmemek için başını pencereden yana döndürdü, yalandan dışarı bakıyor.

Artık elimden kurtulamaz. Zaten karşımdaki yerin boş olup olmadığını sorduğu zaman da gülümsemişti. Demek hoşuna gittim. Zaten ben malı gözünden anlarım!..

Gazeteyi kapattım. Dudaklarıma en zarif şeklini vererek ben de hafifçe gülümsedim. Böyle zamanda konuşmak istenilen kadınla doğrudan doğruya lâfın ortasından başlamalı. Öyle nereye gidiyorsunuz? yahut hava bugün çok sıcak, yahut çok serin gibi soğuk lâflar olmaz. Kırk yıllık ahbap gibi söze başlamalı:

— Siz orada rahatsız olacaksınız; yüzünüze güneş geliyor. Hoş güneş güzele gelir, derler. Benim yerime geçseniz belki güneş de yerini değiştirir ama!..

Gülüyor:

— Yok canım, zannetmem!.

— Nasıl zannetmezsiniz. Çok güzel olduğunuzu her halde benden iyi bilirsiniz. Bunu size herkes söylemiş olacaktır. Ben de bir kere daha tekrarlamak istemem. Maksadım sizin rahatsız olmamanız!

— Teşekkür ederim. Rahatsız olmuyorum.

— Gülüyorsunuz.. Demek ki sahiden rahatsız değilsiniz. Ben neşeli insanlara bayılırım. Hah hah hah hah! Gülmek ne iyi şeydir!...

O da gülüyor, katıla katıla gülüyor. Belli ki pek neşeli bir taze! Rimellerinin bozulacağından korkmasa daha çok gülecek ama, gözleri yaşarmasın diye kendini zor tutuyor.

Nihayet o pamuk ellerile göğsünü bastırarak güç halle susabildi.

— Oh!... Çok güldüm... dedi. Âdeta yoruldum.

— Hiç merak etmeyin... Gülmek insanın ömrünü arttırırmış. Vakıa pek fazla gülmek insanın sinirlerini bozar ama siz o kadar gülmediniz. Hem gülmekle çok iyi ediyorsunuz... Ne olacak, yalancı dünya!. Güler yüz, tatlı dil demişler... Gıdıklanır mısınız?..

Tekrar gülmeğe başlıyor:

— Hayır!

— Peki şimdi neye gülüyorsunuz?

— Şey... Hiç!..

Ama hâlâ gülüyor.

— Anladım!.. Biraz evvel başınızdan komik bir vaka geçti. Yahut çok şakacı bir arkadaşınıza rastladınız, hatırladıkça ona gülüyorsunuz!.

— Hayır...

Gülüyor. Ama ben onun niçin ve neye güldüğünü merak ettiğimden düşünüyor ve susuyorum:

— Galiba bana gülüyorsunuz, ha?!..

— Evet!..

Gülüyor. Çatlayacak!.

— Anladım. Siz beni evvelden tanıyorsunuz. Üç sene evveline kadar Halkevi tiyatro kolunda çalışırdım. Hep de komik rollere çıkardım. Bunlardan birinde beni görmüş olacaksınız!.

— Hayır!..

Gülüyor. Meraktan çatlayacağım.

— Gülmek sizde hastalık değildir değil mi?

— Hayır!.

Gülüyor. Tepine tepine gülüyor...

— Anladım!. Bana gülmüyorsunuz... Komik bir film hatırıza geldi. Sizi bööole güldüren Laurel midir?.

— Hayır, hayır, hayır!..

Gülüyor. Fıkır fıkır, kıkır kıkır gülüyor. Güldükçe göğsünün tatlı tatlı bir ürperişi var, görülecek şey!. Fakat ben meraktan çatlayacağım. O güldükçe ben ter döküyorum.

— Anladım!. Siz çok şakacı bir bayana benziyorsunuz. Mutlaka birine bir oyun oynadınız. Şimdi onun halini düşündükçe gülmekten...

— Hayır!.

— Devamı 11 inci sayfada —

Talât M. Hemşeri

Acaip Bir Aile..

Komik Roman

Yazan: Ta. Ka.

Sevda, azizim, tecrübemle sabit, kederle başlıyor... Ve... Kederle bitiyor.

— Anlıyorum. Zaten senin yüreğin yufkadır. Demek hanım yengem erkeksizlikten şikâyete başladı. Haklı. Erkeksizlik alışık olanlar için pek zordur.

— Nadire de böyle söyledi... Teselli ettim. Kalktık. Kolumu takdim ettim. Reddetmedi. Sirkeciden tramvaya bindik. Ver elini Kurtuluş!... Kurtuluştan sonra indik bostanların arasına.. Evine yaklaşmışız. "Bir gören olur, siz artık dönseniz...,, diye yalvardı.

— Aman, randevu alsaydın...

— Almaz olur muyum? Ertesi gün buluştuk. Sinemaya gittik. Loca almama razı olmadı. Israr ettim de "Utanmaz seni!,, diyerek kolumu çimdikledi. Kalabalıkta oturduk.

— Aferim... Ben ihtiyatlı kadınları severim. İki saat müddetle elini okşamışsındır. Doyum olmaz o ahvale vesselâm... Dur bakalım, mevzun düştü.

— Ne düşerse düşsün. İki gün sonra tekrar buluştuk. Günlerden cuma... Hani siz beni evde aramışsınız da "Yazıhaneye gitti.,, demişler.

— Sanki ben bir domuzluğun olduğunu bilmedim mi?

— İstersen bil... Umurumda mı benim? Hürriyeti Ebediye tepesine çıktık. Peynir ekmek aldık. yedik. Bir şişe de rakı. Nadire içki kullanmıyor. Bana da içirmek istemedi. "Ciğerinizi kavurur ihsan bey, canımıza hiç acımaz mısınız siz?,, diye çıkıştı.

— Kafayı çekince gazele başlasaydın...

— Gazel değil ama, türküler okudum. "Kirpiklerinin her teli bir katre taşırken,, şarkısını üç kere tekrarlattı. Sesimi beğendi galiba! Sonra efendim... Derin bir (Ah!) çekti.

— Yok canım!... Bunu daha evvel söylesene... Kadıncağızı boş böğründen vurmuşsun.

— Pazar günü yazıhaneye uğradı. Tebliğatı sordu. Herif izinli olduğundan bulunamıyor... Ben ilânen tebliğat yapmaktan başka çare kalmadığını anlattım. "Eyvah! bir de âlemlere ilân mı olacağım!...,, diye korktu.

— Hele bak! Saf yavruya bak!

— İyi bildin... Saf yavru... Ev pilici birader. Gözü hiç açılmamış.

— Şimdi, methü senayı bırak. Çarşamba günü, bu ev pilici ile ilânen tebliğat yapmağa mı gittiniz?

— Yoksa gördün mü? Gördün se ben bütün bunları sana neden anlatıyorum? Dünya güzeli değil miydi? Mahvolduğumun esbabını sen artık kestirirsin.

— Tövbe... Vallaha ben bir şey kestiremem... Sizi de görmedim... Öğleden sonra yazıhaneye telefon ettim. "Annesi hastalanmış da ihsan bey eve gitti.,, dediler.

— Elbette öyle diyecekler. Patrona yalan söyledik. Evde benim ne işim var... Gene doğruca Hürriyeti Ebediye tepesine çıkıldı. Orada bir hendeğe sokulduk. Tam üç kere öptüm. Sonunda "Aman, benim içim bir hoş oluyor. Ben böyle şeylere alışık değilim. Billâha, düşer bayılırım.,, dedi.

— İyi demiş. Seni gaddar herif.. Elin saf yavrusuna bu hakaret yapılır mı? Söyle bakayım: "Bir gören olur.,, demedi mi?

— Dedi ama "Görenin geçmişinden başlatırsın.,, diye celâllandım... Hey yarabbi! Hey Allah!.. Ben adam değilim kardeşim...

— Estağfurullah...

— Orada evlenmeğe karar vermiştik. Ben mahvoldum... Boşanma davası açacaktı. Kararı alır almaz evlenecektik.

— Pek âlâ etmişsiniz!.

— Ya bu gece?.. Bu geceyi Allah kahretsin.. Bu gece buluşacaktık. Bir sinemada, sevdiği bir artist oynuyormuş. Kara gözlü bir oğlan var. Rodolf Valântino değil... Şu Rus oğlanı... Mujukin... adını bilmiyor ya... Oyununu seviyor. Annesinden "Bir arkadaşıma gidiyorum.,, diyerek izin aldı. Gece vaktidir, ne olur ne olmaz diye sana geldim. Tabancanı istedim. Vermedin...

— Vermedim değil, üstümde yoktu.

— Lânet olsun! İnsan tabancasını üzerinde gezdirmez mi? Bana şu bıçağı veriyor. Utanacağına, şuna bakın, huzurumda gülüyor. Kes... Gülme diyorum. Elimden bir kaza çıkacak. Bir sigara daha ver.. Yahu, ben yandım, bu soytarı gülüyor.

— Ben sana değil, kendime gülüyorum. Devam et!

— Devamı... Sinemadan çıktık. Saat on iki. Yürümeğe başladık. Evleneceğiz ya... Kaynanasını, kaynatasını, görümcesini, kayın biraderini soruyor. Annemle iyi geçineceğine yemin ediyor. Sonra ben aylığa geçersem ayrı eve çıkacağız. Gelecek cuma beni annesine takdim edecek.

Beyoğlundan Kurtuluşa kadar nasıl gittik bilemiyorum. Bostan aralarına inecek yokuşun başında "Affedersiniz,, diyerek bir duvara döndüm. Gizlice bıçağı kınından sıyırıp kolumun içine soktum. Ne olur, ne olmaz..

— İyi etmişsin kasap herif!.. Kaatil!.

— Kol kola yürüyorduk. Nadirenin kokusunu, bahar gecesinde derin derin kokluyordum. Bazı kadınlar yanmış şeker gibi kokuyor. Ne dersin?

— Haberim yok.

— Epey gittik. Oralarda in cin top oynuyormuş. Bir aralık gözlerimi etrafa çevirdim. Çarpık çurpuk bostan duvarları... Bunlara duvar bile denmez. Çitler, tahta perdeler, taş yığınları... Ayda seyahat gibi bir kuruntuya kapıldım. Hani ayağımı yere vursam, hava tazyiki az olduğundan bir kaç kilometre birden sıçrayacağım.

— Ayağım yere değmiyor saadetten... desene...

— Saadetten... İşte bu aralık arkamızda bir ayak sesi peyda oldu. Yolcu mu, bekçi mi, bostancı mı? Aldırmadım. Derken o sessizlik içinde birdenbire adam boğazlıyorlar gibi bir naara işitilmez mi? "Haaaayt! Ulan!,, Hazreti Alinin, Ebamüslim Horasanînin cenk kitaplarını okudukça şaşardım. Neden naara vurduklarına akıl erdiremezdim. Meğerse naarada pek büyük bir iş varmış. Deminki saadet, deminki kuruntu içimde dondu kaldı. Nadire: "Eyvah Selim ağabeyim geliyor. Bizi mutlak vurur.,, der demez...

— Kim geliyormuş?

— Selim ağabeyisi. Öz ağabeyisi değil ya... Mahallenin kopuğu. Baba hukuku saydığından bunları kuştan kurttan muhafaza edermiş. "Sakın seslenme... Öfkesi fenadır.,, dedi. "Koyun gibi adam keser.,, dedi. Bana bir hal oldu kardeşim, dizlerime bir kesiklik, sırtıma bir ürperme yapıştı.

— Boğazın kurumuştur.

— Hayır. Boğazım kurumadı. Hiç başıma gelen iş değil. Kafam sanki futbol topu gibi yerinden fırladı. Pek uzaklara yuvarlandı.

— Bıçağı çek...

— Dur oraya da geleceğim. Kafamla beraber sağ kolum da sanki kayboldu. Arkamızdan bir naara daha... "Ulan bekle, dedim, geçmişi tenekeli!,, Meğer ne kadar yaklaşmış. Ben durunca Nadire de durdu. Ufak tefek bir adam. Lâkin rabbim ses vermiş. O ses, o vücuttan nasıl çıkar? dim ya düşünemiyordum. Düşünemediğim için de, o kadar ufak tefek olduğuna inanamadım. Nadire: "Sen kımıldama... Ben şimdi onu teskin ederim.,, diye fısıldıyarak sarhoşa doğru yürüdü. "Benim... Yabancı değil.,, dedi. "Ulan kaltak! Sen bu vakit buralarda ne fışkı karıştırıyorsun? Ulan mahalleye zampara getirmeğe mi başladın?.. Ulan biz öldük mü? Ulan erkeklik bitti mi?... Aaaallaaahhh!,, Herif doğruca üzerime geliyor. Yarabbi!. Bereket versin Nadire, iki koluyla sarhoşun boynuna sarıldı. Onu tuttu.

— Cesur kızmış. Aferin!

— Cesur ama, zaptediliyor mu öteki? Kızı şarsıyor, sıkıyor... Öldürecek...

— Korkma, öldürmez. Baba dostu olduğundan huyunu bilir.

— Bir aralık... Tekrar kan beynine sıçradı. "Ulan ne duruyorsun! Ulan ben seni...,, Sonra Nadirenin sesini duydum! "Vurma Selim ağabey... Bana bağışla... Yazıktır...,,,

İşte bu söz üzerine... Ben... Ben alçağın, namussuzun, korkağın biriyim. Bu söz üzerine... Yay gibi sıçradım, başladım kaçmağa... Kızı, gözünü kan bürümüş hayduda bıraktım da kaçtım anlıyor musun? Sen beni bilirsin. Koşmakla, sıçramakla, sporla aram iyi değildir. Meğer bu istidat bende fıtrî imiş de, meydâna çıkmak için fırsat bekliyormuş. Hani biraz evvel ayda olmayı hayal etmiştim ya işte o hayal sanki hakikat oldu. Hiç düşmeden, hiç sürçmeden, uçar gibi, kulaklarımda rüzgâr ıslık çalarak, bostanların arasına daldım. Biraz sonra nefesim kesildi. durdum, etrafı dinledim. Soluklarımdan bir şey duymak mümkün değil. Gene tabanları kaldırdım.

Bir yerde okumuştum: "Tavşan korktuğu için değil, kaçtığı için korkar.,, ben de kaçtıkça korktum, tabii, korktukça kaçtım. Mahalle aralarına girdiğimi, tekrar bostan aralarına düştüğümü, hayal meyal, ruya gibi hatırlıyorum. Nihayet benim takatim kesilmiş. Kaç kilo terlemişsem terlemişim. Gömleğim, külotum kilolarca ağırlaşmış, beni sarmış. Bir duvara dayanıp durdum. Gözlerim yavaş yavaş görmeğe başladı. Evvelâ yakınlardaki mevcudatı, sonra uzaktakileri, daha sonra yıldızları farkettim. Adeta uyandım. Şimdi inanmazsın... Tersim dönmüş. Bir türlü yolu bulamıyorum. Hey babam hey!. Dolaş, bir daha dolaş.. Sağa sap, sola sap... Nihayet ana caddeye çıkabildim. Yenişehirden Beyoğluna, oradan bir taksi doğru buraya..

— Tamam... İyi etmişsin. Lâkin bir ciheti anlayamadım. Telâşa sebep?

— Nasıl sebep? Ben rezil olmadım mı? Bıçağı çekip ortaya dikilmek yok muydu? Kızı o haydudun eline bırakıp kaçmak...

— Vay, sen buna mı üzülüyorsun?

— Evet...

— Yanlış birader. Senin yerinde her kim olsa kaçardı.

— Sen kaçar mıydın?

— Elbette kaçardım.

— Vallaha de.

— Vallaha!

— Billâha de.

— Billâha!

— Tallaha de.

— Artık sen çok oluyorsun. Ben de kaçardım. Zaloğlu Rüstem de kaçardı. Orası neresi? Bostanların içi... Adam kesilse duyulur mu bakalım?

— Duyulmaz.

— İşte, pek âlâ! Rezil olmamışsın. Haydi soyun... Şuradan battaniyeyi al, divana yat.

— Demek Zaloğlu Rüstem olsa faydasız mı?

— Uzatma dedim ya... Zıbar. Yarın konuşuruz.

İhsan battaniyeyi aldı. Divana uzandı. Cemal da yattı. İhsan bir iki kere içini çekti:

— Cemal.

— Uyu dedim ya...

— Kardeşim! Ben artık Nadirenin yüzüne bakamam.

— Tövbe yarabbi! Sen bu gece belâ mı arıyorsun? Bir şey çıkmaz.

— Benim izzeti nefsim yaralandı. Aşkım öldü. Dişlerimi yüreğimin üzerinde sıkacağım. Yalnız senden bir ricam var. Bu meseleyi, Allahaşkına, Kadri duymasın... Habibe abla duymasın... Beni defe koyarlar da çalarlar.

— Arkası var —

HİKAYE

— 9 uncu sayfadan —

Gülüyor... Hâlâ gülüyor. Eyvahlar olsun, o gülmekten çatlayacak, ben meraktan!.. Nihayet yalvarıyorum:

— Kuzum bayan, neye güldüğünüzü söyleyin. Çok merak ediyorum!..

Zorla ciddileşmeğe çalışıyor. Bembeyaz dişlerile alt dudağını ısırıyor. Derlenip toparlanıyor:

— Hiç canım, hiç!. diyor. Mühim bir şey değil!..

— Nerde ineceksiniz?

— Küçükyalıda.

— Küçükyalıya geliyoruz. İnmeden evvel neye güldüğünüzü söylemezseniz çatlarım. Rica ederim söyleyiniz!

Kahkahası burnunda boşanıyor:

— Merak edilecek bir şey değil canım!. diyor. Kusura bakmayın. Sinirime dokundu. Yoksa herkesin başına gelebilecek bir kaza!

— Bir kaza mı oldu?. Kazaya mı gülüyorsunuz?

Yine gülüyor. Bir şey değil tren durmak üzere!.

— Allah aşkına söyleyin, kuzum!.

Gülüyor, o kadar çok gülüyor ki artık ağzını açıp bir kelime söylemesine imkân yok. Ayağa kalkıyor. İnecek. Benim de yüreğime inecek!. Gülmekten sarsıla sarsıla çantasını açıyor. İçinden ufacık bir ayna çıkarıp yüzüme tutuyor. Merakla içine bakıyorum.

Tuh Allah cezasını versin!. Yanağımın üstünde kocaman bir dudak boyası!.. Hayda paşada teyzeme rastlamıştım. Ankaradan geliyormuş. Garda beni kucaklamış, yanağımdan öpmüştü...

Çalapala

Yavrunuzun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

Fosfatin Necati

Yedir.

Vitamini bol, kalorisi fazla olan bu kuvvetli bebek gıdasını biniminilere mutlaka yediriniz.

TAKLİTLERİNİ ALMAYINIZ.
Bahçekapı: SALİH NECATİ

Dr. Hafız Cemal

LOKMAN HEKİM

Divanyolu No. 104

(Türk Meşhurları) Ansiklopedisinin cilt kapakları piyasaya çıktı. Türk istilinde nefis bir şekilde süslenmiş olan bu cilt kapaklarını bütün bayilerimizden veyahut Yedigün idarehanesinden tedarik edebilirsiniz.

Fiatı 2 liradır.

SEDAT SİMAVİ

Fuji-Yama

MİLLİ ROMAN

75 kuruş. YEDİGÜN NEŞRİYATI

Bayilerden ve kitapçılardan isteyiniz.

TÜRK ÇOCUĞUNUN ALTIN KİTABI

Mustafa

ATATÜRKÜN ROMANI

Yazan: Rakım Çalapala

50 RESİM • NEFİS BASKI

Bayilerden ve kitapçılardan isteyiniz. 100 kuruş.

TOMBUL TEYZE

Meşhur Tombul Teyzenin en güzel resimlerile süslenmiş olan bu üçüncü albüm üstad Ramizin şaheseri denmeğe lâyıktır. Tombul Teyzeyi seviyorsanız onun en güzel karikatürlerini bir araya toplamış olan bu eseri mutlaka kütüphanenize bulundurmalısınız. Bayilerden ve kitapçılardan isteyiniz.

50 kuruş.

HAVALARDA

50.000

KİLOMETRE

Yazan: *Ahmet Emin YALMAN*

Birinci cilt	150	kuruş
İkinci "	150	"
Üçüncü "	125	"

Vatan matbaasında satılır

Evli bir genç bayan nasıl GÜZELLEŞTİ VE MES'UT OLDU?

Bayan G...

"Yalnız bir ay evveline kadar cazibesizdim ve kıymetsizdim" diyor.

25 yaşında idim. «Bir kenara bırakılmaktan» korkmağa başlamıştım... Sık sık dans salonlarına devam etmeği tecrübe ettim. Fakat hiç bir erkeğin nazarı dikkatini celbedemiyordum. Henüz evlenmiş benden genç bir arkadaşım bana bir sır tevdi etti: «Erkeklerin takdir nazarlarını çeken taze, nermin ve açık bir cild ve şayanı perestiş bir tendir. Bu yeni ve şayanı hayret güzellik reçetesini sen de tecrübe et» dedi. Şimdi zevcimi ilk nazarda takdir ettiği göz kamaştıran bir tazelikteki genç ve nermin tenim olduğunu itiraf ediyor.

Yaptığım şudur:

«Her akşam, yatmazdan evvel cild gıdası olan penbe renkteki Tokalon Kremini kullandım. Terkibinde, bütün dünyada meşhur bir cild mütehassısı tarafından keşf ve cild hüceyrelerinden istihraç edilmiş kıymetli bir unsur vardır. Siz uyurken o, cildi besler ve güzelleştirir. Sabahları da yağsız beyaz renkteki Tokalon Kremini kullandım. Birkaç gün zarfında cildim, kadife gibi yumuşak, gül yaprağı gibi taze ve nermin bir hal aldı, açık mesamelerim sıklaştı ve siyah noktalarla gayri saf maddeler kayboldu.»

Erkekler sizi cazip ve sehhar buluyorlar mı? Aksi taktirde hemen bugünden cild gıdası olan Tokalon Kremini kullanarak letafetinizi arttırınız ve teninize hayat ve taravet veriniz. Tokalon kremlerini, cild için besleyici hiç bir unsuru ihtiva etmiyen âdi güzellik kremleri ile karıştırmayınız.

Basıldığı yer Yedigün matbaası
Sahibi ve U. Neşriyat müdürü
SEDAT S.

Karikatür

TOMBUL TEYZE PARTİ KURUYOR :

Tombul Teyze — Ben de bir parti kurmak için program hazırlıyorum... Acaba âza bulabilir miyim?..
Kocası — Âzaya ne lüzum karıcığım. Sen bütün âzalara bedelsin!...

T.T. POSTASI

Zonguldak: A. Özgören:

S — Sayın T. T. kocası, kara elmas denen kömürden size kaç ton veriyorlar?

C — Biz vaktile bir kaç tonluk beyaz elmas almıştık, kışları

Şehremini: Tahsin Özgiray:

S — Akıl Hocası neden içeride oturuyor da siz kapakta oturuyorsunuz?

C — Akıl müşterileri, malları yağma etmesinler diye Akıl Hocamız dükkânını içeride açmıştır. Bize gelince kapışılacak malımız olmadığından mağazayı biye

Ankaradan: Muallâ Şimşek:

S — Sizin şıklığınızla kocanızın bıyıkları birbirine uymuyor. Kocanız neden bıyıklarını kesmiyor?

C — Ele verecek sakalı yok,